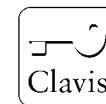

Phebe Rasch

HET LAND VAN MORION

Fin

Phebe Rasch
Het land van Morion
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, eiland, overleven
NUR 283
ISBN 978 90 448 2329 5
D/2015/4124/054
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

Het raam staat halfopen. De geuren van de vroege zomer worden door een zachte wind de kamer in geblazen. Het is zonde om niet naar buiten te gaan. Toch blijft Tessa waar ze zit: in de vensterbank, achter een dicht gordijn.

Ze is al een tijdje kwaad, omdat ze de acrylverf van haar zus niet mag lenen. Tessa wil een tijger schilderen, maar met potlood of waterverf wordt de tekening niet zoals zij wil. Ze heeft het vaak genoeg geprobeerd.

Pas aan het begin van de avond, na het eten, is Tessa's boosheid gezakt. Zonder te mopperen helpt ze met de afwas en daarna gaat ze de tuin in. Ze krijgt zin om naar haar lievelingsplek te gaan en verdwijnt onopvallend achter de schuur, voordat papa kan vragen waar ze naartoe gaat.

Ze mag 's avonds niet alleen naar het bos. Normaal gesproken gaat ze ook niet, maar soms kan ze zichzelf niet tegenhouden. Dan is het net of ze geroepen wordt.

Een gouden zon schijnt over het uitgestrekte weiland dat aan de tuin grenst. De grashalmen glanzen alsof het geregend heeft. Tessa houdt van de avond, waarin alles verandert. Af en toe gaat papa in de schemering met haar naar het bos, als de konijnen en dassen uit hun hol komen. Maar Tessa wil vaker, en liever alleen. Dan loopt ze over paden die niemand anders kent en wordt ze meegenomen door de wind, die enkel haar heeft om mee te spelen. Nu is het zo'n avond dat ze moet gaan. Ze springt als een hert door het weiland. In het bos begint ze te rennen. Er schuilt iets in haar, iets waardoor ze niet kan blijven staan.

Meestal kruipt ze door zelfgemaakte gangetjes naar een plek waar ze niet opvalt. Of ze klimt hoog in een boom, tot ze helemaal in het bos is opgenomen. Dan luistert ze naar het verhaal van de merels en wacht ze op het eerste geritsel in het bladerdek. Bang is ze nooit. Op de plekken waar ze graag komt, kent ze elke boom en elk hol, en het is alsof de dieren haar ook kennen.

Deze keer klinken Tessa's voetstappen snel achter elkaar over het bospad. De vogels op de takken kijken vragend omlaag en houden zich stil. Een eekhoorn bedenkt zich en schiet terug de eik in. Ze volgt een tijd het pad, waarna ze van richting verandert en verdergaat over mos en bladeren. Zo komt ze bij de beek met ruisend water, dat zelfs in de zomer haast te koud is om door te waden. Hier is ze vaak. Nu stopt ze niet, maar ze gaat door naar de opening tussen de loofbomen, waar herten regelmatig gras komen eten.

Net als ze het veldje wil oversteken, zakt haar voet weg en klapt haar enkel lelijk dubbel. Ze geeft een schreeuw en valt. Ze trekt haar schoen uit en voelt hoe haar enkel gloeit en algauw dik wordt. Wat is er gebeurd? Onder de bomen bij het hertenveld zitten toch geen hollen?

Tessa kijkt waar ze net gelopen heeft en ziet een donker gat. De aarde voelt zacht en korrelig. Het kan een nieuwe gang naar de dassenburcht zijn.

Ze probeert op te staan, maar de pijn schiet in haar enkel. Haar nagels staan in haar handpalm gedrukt van ergernis. Er zit niets anders op dan te wachten tot een boze papa haar komt zoeken.

De avond sluipt dieper het bos binnen. Tessa's enkel wordt dikker en dikker. Haar drang naar avontuur is weg. Als ze zich beweegt, wordt ze duizelig. Overdag had ze om hulp kunnen roepen, maar

de kans is klein dat er nu nog iemand door het bos loopt. En als dat wel zo is, kan ze misschien beter niet door diegene gevonden worden ...

Dan hoort ze plots het geluid van zware hoeven. Het klinkt als een paard. Tessa verbijdt de pijn en trekt zichzelf richting het bospad. Voor een ruiter is ze niet bang.

Tussen de boomstammen door ziet ze een groot zwart paard, bereden door een wat oudere man. Zijn haar ligt dik en grijs over zijn schouders. Tessa had een jonger iemand verwacht. Ze staart naar de onbekende persoon op het paard. Als het gezicht van de man beter te zien is, begint Tessa's hart sneller te kloppen. Ze schrikt van de manier waarop hij kijkt. Ze gaat plat op haar buik liggen, maar het geluid van de paardenhoeven stopt al. Nu ze zijn doordringende ogen heeft gezien, is zij ook opgemerkt.

De man komt naar haar toe en Tessa's handen worden helemaal koud. Wegrennen kan ze niet. Kon ze maar onder het mos verdwijnen, om even niet te bestaan. Misschien komt hij haar helpen, maar waarom heeft ze dan zo'n raar gevoel? En waar zijn de bomen, die altijd als trouwe vrienden en beschermers om haar heen stonden? Ze lijken levenloos voor zich uit te staren.

‘Hoe heet je?’ vraagt de man.

‘Tessa,’ zegt ze zacht.

‘Mijn naam is Morion. Ik ben dokter. Vind je het goed als ik even naar je voet kijk?’

Tessa knikt en gaat rechtop zitten.

De man kijkt zonder haar aan te raken. ‘Ik kan een lap om je enkel doen, met iets erop wat verkoelend werkt,’ zegt hij daarna.

Tessa durft hem niet aan te kijken, maar zijn stem maakt haar rustig.

Morion haalt een lap en een klein flesje tevoorschijn. Hij drup-

pelt wat uit het flesje op de doek en wikkelt die daarna voorzichtig om Tessa's enkel. Ondanks zijn zachte bewegingen wordt ze weer duizelig.

Met een arm om haar middel en een arm onder haar knieën tilt Morion haar op. Hij draagt haar naar het bospad. In dezelfde houding neemt hij haar bij zich op het paard. Moet ze dankbaar zijn voor de krachtige arm die haar vasthoudt, of is ze een gevangene?

Ze rijden langzaam in de richting waar Morion vandaan kwam.

Tessa knippert met haar ogen door de felle zon die op haar gezicht schijnt. Ze ligt op haar rug en denkt dat ze gedroomd heeft, maar ziet dan dat ze niet in haar eigen kamer is.

Ze draait haar hoofd opzij. Aan een tafel zit Morion, de man uit het bos. Alles wat er gebeurd is, speelt zich opnieuw in Tessa's gedachten af. Ze vecht in stilte tegen haar tranen. Waar is ze? Het was toch avond toen ze naar het bos ging? Heeft ze de hele nacht hier geslapen?

Morion schrijft iets in een boek. Als hij opkijkt, ziet hij Tessa's blauwe ogen en hij legt zijn pen neer. Hij pakt een kruk en komt bij haar aan het voeteneind zitten.

Tessa schrikt weer van de indringende blik in Morions ogen. Het voelt alsof hij alles kan zien wat er in haar omgaat.

'Weet je nog dat we elkaar gisteravond in het bos hebben ontmoet?' vraagt Morion.

Tessa knikt.

'Je had je enkel bezeerd. Omdat je me niet kon vertellen waar je woonde, heb ik je meegenomen naar mijn huis. Je enkel heb ik gekoeld en ingebonden. Hij is licht gekneusd, denk ik. Kun je je voet bewegen?'

Tessa beweegt voorzichtig haar tenen. Haar enkel klopt en voelt zwaar, maar doet niet echt pijn. Ze heeft niet gemerkt dat Morion haar verzorgde. Is het waar dat hij naar haar huis heeft gevraagd? Het spijt haar dat ze niet op papa heeft gewacht.

'Wij wonen niet ver van het bos,' zegt Tessa zacht. 'Ik mag er 's avonds niet alleen naartoe, maar soms ga ik toch. Ik verzwikte

mijn enkel in een hol en wachtte toen op papa. Als ik niet op tijd thuiskom, weet hij waar hij mij moet zoeken.'

Morion vertelt dat hij niemand anders in het bos heeft gezien. 'Misschien weet je vader niet elk plekje waar je komt.'

Tessa wordt weer stil. Ze is al een hele nacht van huis. Wat zullen haar ouders denken? Hebben ze het alarmnummer gebeld en is de politie haar nu aan het zoeken?

'Op het bord aan de ingang van het bos heb ik laten weten dat je bij mij bent,' zegt Morion.

Tessa denkt aan het grote houten bord dat iedereen kent, waar een afbeelding van een das en drie herten op staat. Als er iets in het bos wordt gevonden, zoals een sjaal of een handschoen, wordt dat bij het bord gehangen. Wanneer een kledingstuk er al lange tijd hangt en niet wordt meegenomen, maakt ze met haar zus weleens grapjes over een ontvoering.

Zou Morion iets op het bord geschreven hebben? Kennen haar ouders hem?

'Wil je iets eten?' vraagt hij.

Tessa heeft het gevoel dat ze geen hap door haar keel kan krijgen, maar ze durft ook geen nee te zeggen.

Terwijl Morion in de keuken is, gaat ze rechtop zitten. Ze kijkt door het raam naar een kleine boomgaard met appelbomen. Er zijn geen andere huizen te zien.

'Ik had beloofd een paar mensen in het dorp te helpen,' zegt Morion als hij terugkomt. 'Vind je het vervelend om even alleen te zijn? Ik blijf niet lang weg.'

De woorden komen onverwacht. Tessa wil niet alleen achterblijven op een plek die ze niet kent. Waarom brengt hij haar niet naar huis? Zwiggend eet ze van de stukjes fruit die voor haar geschild zijn. Ze wist net nog zeker dat ze Morions hulp liever niet

had gekregen. Waarom wil ze dan nu niet dat hij weggaat?

Morion geeft haar een paar boeken met mooie platen. Ook pakt hij een groot puzzelboek, dat ze niet uit kan hebben voordat hij terugkomt. En hij schenkt een glas sap voor haar in. Dan gaat Morion weg en is Tessa alleen in het onbekende huis.

Eerst heeft ze zin om hard te huilen, maar het is zo stil om haar heen dat ze zelf ook geruisloos blijft. Ze kijkt de kamer rond. Ze herkent geen instrumenten die bij een dokter horen. Wel ziet ze in de kasten aan de wand vele potjes en flesjes met kruiden en vloeistoffen staan. Die maken haar nieuwsgierig.

Net als ze besluit zich niet meer druk te maken en een boek te pakken, trekt iets anders haar aandacht. Een zacht kreunend geluid, dat zich steeds herhaalt. Hoe beter ze luistert, hoe meer het op gejammer lijkt. Tessa hoort dat het geluid niet van buiten komt, maar ergens binnen klinkt. Ze wordt er zenuwachtig van. Het is net of er om hulp geroepen wordt. Zou ze toch niet de enige zijn in het huis? Waarom heeft Morion daar dan niets over gezegd?

Ze denkt nog een keer goed na en slaat dan de deken open. Voorzichtig glijdt ze van het bed. Steunend op de meubels hinkt ze naar de deur waarachter het stemgeluid lijkt te klinken.

De deur zit niet op slot. Tessa kijkt in een lange gang met nog meer dichte deuren. Ontmoedigd blijft ze staan. Haar voet begint zwaar te worden en ze kan nergens haar gewicht op laten leunen. Het jammerlijke geroep klinkt hier wel harder.

Tessa gaat op de grond zitten. Met haar handen en een voet probeert ze zichzelf een stuk de gang in te duwen.

Het lukt. Ze schuift verder, tot ze bij een deur komt waar een dun streepje licht onderdoor schijnt. Ze trekt zich op aan de deursklink. Zodra de deur opengaat, stopt het kreunende geluid.

Een jongen, een paar jaar ouder dan Tessa, ligt op een bed en

kijkt haar geschrokken aan. Hij heeft rode ogen en ingevallen wangen. 'Niet binnenkomen!' probeert hij zo snel mogelijk uit te brengen. 'Ik ben besmettelijk.'

Tessa kan niet zo gauw achteruit en blijft roerloos in de deuropening staan.

'Wie ben jij?' vraagt de jongen.

'Tessa.'

'Heeft Morion je hiernaartoe gebracht?'

'Ja.'

De jongen probeert wat meer rechtop te gaan zitten. Door zijn grote bos wilde haren lijkt zijn gezicht extra klein.

'Riep jij net?' vraagt Tessa.

De jongen kijkt haar even vragend aan. Daarna legt hij zijn hoofd weer in het kussen. 'Ik wist niet dat ik zo goed te horen was,' zegt hij zacht. 'Het zijn de steken en tintelingen op mijn huid. Soms word ik er zo gek van dat ik me niet kan inhouden.'

'Wat heb je dan?'

'Dat is een te lang verhaal om nu te vertellen. Een besmetting met verkeerd water, daar komt het op neer. Wat is er met jou?'

'Ik heb mijn enkel verzwikt.'

'Je had beter niet kunnen komen,' zegt de jongen. 'Je enkel heeft rust nodig om te herstellen.'

Er valt een stilte.

'Maar nu je hier toch bent, kun je misschien wel iets voor me doen, als je wilt,' gaat de jongen verder. 'In de vensterbank staat een blauw potje. Kun je dat pakken, denk je? Er zit zalf in, die helpt tegen de prikkels.'

Tessa kijkt hoe ze er kan komen, maar bedenkt dan wat haar meteen gezegd werd toen ze de deur opendeed.

'Het valt wel mee,' zegt de jongen. 'Ik mag je alleen niet aanra-

ken. Mijn reactie was een beetje fel, omdat ik je niet verwachtte. Hier, in het huis van Morion, komt bijna nooit iemand. Het dorp ligt een eind verderop.'

Tessa hinkt richting de vensterbank en brengt het potje naar de jongen.

'Ik heet trouwens Fin,' zegt hij.

'Heb je iets ernstigs?' vraagt Tessa, voordat ze zich herinnert dat Fin er niet over wilde praten.

Fin zucht diep en sluit zijn ogen. 'Ik wil je er best over vertellen,' zegt hij. 'Maar dat heeft niet veel zin. Jij gaat straks weer naar je eigen huis en kunt er niets mee.'

Tessa begrijpt het. Toch blijft ze zich afvragen wat er met de jongen aan de hand is.

'Voor je enkel is het echt beter als je teruggaat naar de grote kamer en op bed blijft liggen,' zegt Fin. 'Van mij mag je best blijven, hoor, maar er valt hier ook niet veel te beleven.'

Tessa merkt inderdaad dat haar enkel opnieuw pijn doet. Ze is ook weer draaierig, maar dat komt misschien doordat ze in tweestrijd staat. Het is belangrijk om aan haar herstel te denken, maar tegelijk vindt ze het naar om Fin alleen te laten. Omdat ze het even echt niet weet, gaat ze op het bankje bij de muur zitten. Ze staart door het raam naar buiten.

'Kun je de zee zien?' vraagt Fin.

Tessa kijkt nu beter en ziet, tussen twee heuvels, inderdaad de kleur van water.

'Er is niets opvallends aan te zien,' zegt Fin. 'Maar als je het water aanraakt, merk je al gauw dat er iets niet klopt. Je huid begint te gloeien, alsof je erg verbrand bent. Kort daarna voel je prikkels op je huid, die je niet meer met rust laten. Het is net of er continu stekende beestjes op je zitten. Je wordt er gek van.'

Fin neemt tijd om op adem te komen.

'Morion zegt dat er een bepaalde bacterie in de zee zit, waar

mensen ziek van worden. Behalve irritatie van je huid krijg je last van je spieren. Elke beweging doet pijn en kost heel veel energie. Hij denkt dat hij mij wel kan helpen, net als de zee zelf. Maar het kruid dat hij daarvoor wil gebruiken, groeit niet hier. Het bloeit op een eiland in de zee.'

Tessa draait zich om en kijkt naar Fin. Zijn verhaal klinkt onwerkelijk, maar ze ziet in zijn ogen dat het waar is.

'Ik ben Morions leerling,' vertelt Fin verder. 'Als Morion dingen nodig heeft, haal ik die altijd van het eiland. Nu ik niet kan, moet iemand anders gaan. Met een roeiboot kun je varen tot aan het strand van het eiland. Je bent alleen altijd vlak bij het water, dus op dit moment is dat een groot risico. Een vrouw uit het dorp, Elenore, werkt aan een speciaal pak dat je huid moet beschermen, maar ik weet niet of dat veilig genoeg is en of het op tijd klaar is.'

'Waarom gebruiken ze geen grotere, dichte boot?' vraagt Tessa.

Fin schudt langzaam zijn hoofd. 'Je kunt daarmee nooit dicht genoeg bij het eiland aanmeren. Rond het eiland is het water namelijk niet diep en je stuit gauw op zandbanken ... En trouwens, er moet eerst nog een geschikt iemand gevonden worden om mij te vervangen. Voor wie het eiland niet kent, is de tocht gevaarlijk. Er is een dichte begroeiing. De persoon moet zich soepel kunnen bewegen en tegelijk sterk zijn. Zo'n taak leg je niet zomaar bij iemand neer.'

Tessa begrijpt waarom Fin dit liever niet vertelde. Alles wat ze gehoord heeft, tolt in haar hoofd. 'Zou er geen andere oplossing zijn?' denkt ze hardop.

Fin antwoordt niet. Hij ziet er uitgeput uit. Aan zijn houding is te zien dat hij niet meer wil.

Zelf is ze ook bekaf.

Ze nemen afscheid.

Terug in de grote kamer dommelt Tessa weg op het bed bij het raam.

Wanneer Morion thuiskomt, slaapt ze nog. Ze wordt pas wakker als hij haar voet opnieuw verbindt.

Stil kijkt ze naar zijn bewegingen en ze vraagt zich af of hij aanvoelt waar ze geweest is. Hij lijkt niet tevreden te zijn met haar enkel, die weer dikker is geworden. Ze begint zelf niet over haar bezoek aan Fin. Omdat Morion ook niets over hem zegt, begint Tessa te twijfelen of ze de zieke jongen wel echt heeft ontmoet.

Ze kijkt nadenkend voor zich uit, terwijl Morion soep maakt in de keuken. Zou Morion Fin met rust laten omdat de jongen liever alleen is, of omdat het eten hem toch niet smaakt?

Wanneer het donker is en Morion gaat slapen, ligt Tessa klaarwakker in bed. Met een bonkende keel staart ze naar de plooien in het gordijn. Haar hoofd is zo vol van de dingen die Fin verteld heeft dat ze niet eens meer aan thuis denkt. Tessa stelt zich voor hoe het eiland eruitziet. Wat voor bomen en struiken groeien er?

Als ze het niet meer uithoudt van de vele gedachten in haar hoofd, die haar lijken te prikken als een wollen muts, glijdt Tessa weer van het bed. Ze schuift langs de meubels door de kamer. Ze moet naar Fin toe. Ze kan niet rustig worden voordat ze zeker weet dat hij in de andere kamer ziek ligt te zijn.

Met meer handigheid dan de vorige keer komt ze bij Fins deur. Ze gaat geruisloos naar binnen.